

Sygn. akt I UK 341/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gersdorf (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania T. .przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
Oddziałowi w C.

o zobowiązanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 marca 2014 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 12 lutego 2013 r.

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 lutego 2013 r. Sąd Apelacyjny Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację wnioskodawcy T. K. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. z dnia 21 lutego 2012 r., oddalającego odwołanie wnioskodawcy w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. o zobowiązanie do wydania decyzji.

W sprawie tej ustalono, że małżonka wnioskodawcy, B. K. urodzona 12 lipca 1951 r., złożyła w dniu 24 września 2008 r. wniosek o przyznanie emerytury, w którym zawarła wniosek o wykreślenie jej z rejestru członków otwartych funduszy emerytalnych oraz przekazanie do budżetu państwa środków pieniężnych zgromadzonych na jej rachunku. Decyzją z dnia 30 września 2008 r. organ rentowy przyznał jej żądane świadczenie, którego wypłatę zawiesił w związku z kontynuowaniem zatrudnienia.

W dniu 27 października 2010 r. ubezpieczona zmarła. Postanowieniem z dnia 5 stycznia 2011 r. Sąd Rejonowy w C. II Wydział Cywilny stwierdził, że spadek po B. K., na podstawie testamentu notarialnego, nabył w całości jej mąż (wnioskodawca). Pismem z dnia 12 kwietnia 2011 r. wnioskodawca złożył wniosek, którym wycofał wniosek żony z dnia 24 września 2008 r. o wykreślenie jej z rejestru członków OFE i przekazanie środków zgromadzonych na jej rachunku na dochody budżetu państwa. W odpowiedzi, organ rentowy pismem z dnia 4 maja 2011 r. poinformował wnioskodawcę, że wniosek o emeryturę lub rentę może być wycofany, jednakże nie później niż do dnia uprawomocnienia się decyzji. W dniu 19 sierpnia 2011 r. wnioskodawca wystąpił o wydanie decyzji w sprawie przywrócenia członkostwa małżonki w OFE oraz przekazania przez organ rentowy na rachunek funduszu kwoty 27.696,95 zł wraz z odsetkami od dnia, w którym kwoty te przekazane zostały do ZUS. Pismem z dnia 13 października 2011 r. (data wpływu 17 października 2011 r.) wnioskodawca wniósł „odwołanie w związku z niewydaniem decyzji” o przywróceniu z dniem 26 października 2010 r. członkostwa jego żony w OFE oraz przekazania przez organ rentowy kwoty 27.696,95 zł na konto wnioskodawcy. Zdaniem wnioskodawcy, należy to do kompetencji organu rentowego, ponieważ jest to sprawa o przebieg ubezpieczenia, w zakresie której mieszczą się także kwestie dotyczące przekazywania środków z OFE do ZUS. Przekazanie przez zmarłą środków zgromadzonych na OFE ING Nationale Nederlanden Polska na dochody Skarbu Państwa nastąpiło w związku ze złożonym przez nią wnioskiem o emeryturę, z którego to świadczenia do chwili śmierci w dniu 27 października 2010 r. nie skorzystała, gdyż jego wypłata została zawieszona. Przekazanie tych środków na dochody budżetu państwa nastąpiło z naruszeniem reguł małżeńskiej wspólnoty majątkowej (art. 37 § 1 pkt 4 k.r.o.). Z przepisu tego

wynika, że przekazanie do ZUS środków zgromadzonych na rachunku jednego z małżonków w OFE - stanowiących majątek wspólny małżonków, „stanowi umowę darowizny, która wymaga zgody drugiego z małżonków. Ważność umowy zawartej przez jednego z małżonków bez zgody drugiego, zależy od potwierdzenia umowy przez drugiego małżonka, a wnioskodawca nigdy takiej zgody nie wyraził. O tym, że była to darowizna przesądza fakt, że przekazanie środków z rachunku OFE na dochody budżetu państwa nastąpiło pod tytułem darmym, gdyż jego żona nie pobrała w zamian żadnego świadczenia ze strony Skarbu Państwa”. Wnioskodawca podkreślił, że jego zmarła małżonka nie domagała się przyznania emerytury, a jedynie ustalenia jej wysokości. W związku „z brakiem właściwej procedury informowania o emeryturze, złożony przez nią wniosek należało uznać za obciążony wadą prawną powodującą nieważność na podstawie art. 82 k.c.”

Pismem z dnia 9 września 2011 r. organ rentowy odmówił wydania żądanych decyzji, twierdząc, że sprawy związane z zawieraniem umowy z OFE, jej unieważnieniem czy też przywróceniem członkostwa nie należą do właściwości ZUS, bowiem kwestie te reguluje ustawa z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 34, poz. 189 ze zm., zwanej dalej ustawą o OFE).

Sąd Okręgowy uznał odwołanie za niezasadne, podkreślając, że w zakresie spraw wymienionych w art. 83 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm., powoływanej dalej jako ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych) nie mieszczą się decyzje dotyczące ponownego nawiązania stosunku członkostwa z OFE, które regulowane są wyłącznie pomiędzy ubezpieczonym a OFE. Tego rodzaju sprawy „mogą być dochodzone na drodze powództwa przeciwko danemu funduszowi w trybie art. 90 ustawy o OFE, a nie przeciwko organowi rentowemu”. Wprawdzie dopuszczalne jest postępowanie z udziałem ZUS toczące się trybie art. 476 § 2 k.p.c. w sprawie przekazania składek do OFE, jednak w spornej kwestii zagadnieniem podstawowym „jest istnienie stosunku członkostwa pomiędzy jego zmarłą małżonką a OFE. Bez rozstrzygnięcia kwestii przywrócenia tego członkostwa w OFE, organ rentowy nie może dokonać zmian na koncie osoby ubezpieczonej i przekazać składki do OFE”. Te kwestie w sprawie mają charakter

wtórny (techniczny), skoro odwołujący się domagał się w pierwszej kolejności wydania decyzji o przywróceniu członkostwa swojej zmarłej żony w OFE. Następnie zmodyfikował swoje żądanie w ten sposób, że domagał się zmian w ewidencji przebiegu ubezpieczenia żony, powielając argumentację zawartą we wniosku do ZUS. „Niezależnie od tego, że przedmiot postępowania wyznaczał zakres roszczeń zawartych we wniosku skierowanym do ZUS i treść zapadłej w tym zakresie decyzji organu rentowego, to tak czy tak roszczenie zawarte w odwołaniu sprowadza się do kwestii przywrócenia członkostwa w OFE. Nawet gdyby uznać właściwość organu rentowego do wydania decyzji w sprawie, to i tak roszczenie odwołującego nie jest uzasadnione”. Ubezpieczona złożyła wniosek o emeryturę, w którym zawarła oświadczenie o przekazaniu środków zgromadzonych na rachunku w OFE na dochody budżetu państwa i do czasu śmierci nie kwestionowała przyznanego prawa do emerytury. Zgodnie z art. 116 ust. 2 tej ustawy o emeryturach i rentach, wniosek o emeryturę może być wycofany nie później niż do dnia uprawomocnienia się decyzji. W kwestii tej „nie ma zatem miejsca na stosowanie przepisów Kodeksu cywilnego, w szczególności art. 82 k.c. - jak chce odwołujący”.

Sąd Okręgowy uznał też, że nie ma podstaw do stwierdzenia „przekazania środków zgromadzonych przez ubezpieczoną na dochody budżetu państwa za nieważne z uwagi na nieuzyskanie zgody drugiego małżonka na dokonanie takiej czynności. Bezpodstawne są twierdzenia, jakoby przekazanie środków z OFE stanowiło darowiznę na rzecz ZUS. Organ rentowy ustalił bowiem zmarłej prawo do emerytury, zawieszając jedynie jej wypłatę, czyli otrzymała ona żądane świadczenie, którego wypłata odwleczona została do czasu zakończenia stosunku pracy w związku z ówczesnie obowiązującym art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach. Przepis ten uchylony został z dniem 8 stycznia 2009 r., o czym ubezpieczona została poinformowana w dniu 19 stycznia 2009 r. Pouczono ją też, że podjęcie wypłaty emerytury następuje na wniosek osoby zainteresowanej. Ubezpieczona pomimo spełnienia warunków do wypłaty emerytury nie złożyła takiego wniosku, powodując tym samym dalsze zawieszenie wypłaty świadczenia”.

Sąd Apelacyjny oddalił apelację wnioskodawcy, dzieląc stanowisko Sądu pierwszej instancji. Rozpoznawane odwołanie nie jest sprawą o przebieg ubezpieczenia, gdyż wnioskodawca zmierzał w istocie rzeczy „do przywrócenia

członkostwa zmarłej żony w OFE przez unieważnienie dyspozycji z 24 września 2008 r., a sprawy dotyczące zawierania umów z otwartymi funduszami emerytalnymi, ich unieważnienia oraz przywracania członkostwa nie należą do właściwości organów rentowych”. Skoro ubezpieczona złożyła wniosek o przyznanie jej emerytury oraz wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE na dochody budżetu państwa, który był jednym z warunków uzyskania prawa przyznanej przez ZUS, to została zrealizowana dyspozycja art. 111a ust. 2b ustawy o OFE i umowa z otwartym funduszem stała się nieważna z mocy prawa. Okoliczność, że małżonka apelującego do daty zgonu nie pobierała tej emerytury, której wypłatę zawieszono w związku z kontynuacją zatrudnienia, nie zmienia oceny prawnej odwołania. „Powołany przepis bowiem wiąże wymieniony skutek w postaci unieważnienia umowy z ustaleniem prawa do emerytury a nie z podjęciem jej wypłaty”. Ponadto ubezpieczona nie wycofała wniosku o emeryturę (art. 116 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS), wobec czego decyzja o przyznaniu jej emerytury uprawomocniła się, zaś środki zgromadzone na rachunku członka OFE podlegały przekazaniu przez ten fundusz, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa w trybie wskazanym w przepisach wykonawczych do art. 111a ustawy o OFE. Ustawodawca „dając ubezpieczonym możliwość złożenia wniosku o przekazanie tych środków na dochody budżetu państwa celem uzyskania uprawnień emerytalnych nie uzależnił możliwości jego złożenia od zgody współmałżonka, mając przecież świadomość faktu, że środki te wchodzą do wspólności majątkowej małżeńskiej. Nie można też twierdzić, że przekazanie środków odbywa się pod tytułem darmym, skoro ubezpieczeni uzyskują w takiej sytuacji prawo do emerytury”. Sąd Apelacyjny uznał też, że w sprawie nie zachodził przypadek bezczynności organu rentowego z art. 477⁹ § 4 k.p.c.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, w szczególności: 1/ niezastosowania art. 31 § 2 pkt. 3 k.r.o. oraz art. 37 § 4 k.r.o. w związku z art. 46 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach przez „nieprzyjęcie dyspozycji ustawodawcy, że skuteczne złożenie wniosku o przekazanie środków OFE na dochody budżetu państwa, a przez to nabycie prawa do emerytury w sytuacji wcześniejszego nawiązania członkostwa przez osoby urodzone po 1 stycznia 1948 r. wymaga zgody małżonka z racji przynależności

środków zgromadzonych w OFE do małżeńskiej wspólnoty majątkowej”, 2/ niezastosowania art. 116 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach w związku z art. 31 § 2 pkt 3 oraz art. 37 § 4 k.r.o. „w związku z art. 56 k.c. *a simili*”, 3/ niezastosowania art. 83 ust. 1 pkt ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 31 § 2 pkt 3 i 37 § 4 k.r.o. oraz art. 28 k.p.a. oraz art. 111 ust. 1 pkt 5 ustawy o OFE wskutek nieprzyjęcia, że w sprawie istniał „obowiązek wydania decyzji przez ZUS o przebiegu ubezpieczenia na wniosek małżonka osoby, która nieodwołalnie przystąpiła do OFE, a następnie bez jego zgody z niego zrezygnowała”, 4/ niezastosowania art. 40 ust. 2 pkt 4 w związku z art. 83 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 22 ust. 3 *a simili* wraz z art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez „ustalenie, że sprawa nie dotyczy przebiegu ubezpieczenia, w sytuacji gdy od prawidłowego ustalenia wysokości składki żony powoda na koncie ubezpieczonego, która nie została odprowadzona do OFE ze względu na błędne przekazanie środków na dochody budżetu państwa.”

Skarżący zarzucił też naruszenie przepisów postępowania: 1/ art. 328 k.p.c. przez niewyjaśnienie w uzasadnieniu wyroku zarzutu przynależności środków członkowskich w OFE do małżeńskiej wspólnoty majątkowej, 2/ art. 476 § 2 k.p.c. przez błędne ustalenie, że sprawa dotyczyła „w istocie przywrócenia członkostwa, która ma mieć charakter cywilnoprawny”, 3/ art. 321 k.p.c. *a contrario* - przez nierozstrzygnięcie w zakresie przedmiotu odwołania, gdy skarżący „występował o kontrolę sądową wniosku o dokonanie zmiany w koncie ubezpieczonej B. K., w jej ewidencji przebiegu ubezpieczenia i wydanie decyzji w sprawie przebiegu ubezpieczenia. Powyższe naruszenia prowadziły do braku zobowiązania ZUS do wydania decyzji lub orzeczenia co do istoty sprawy na podstawie art. 477⁹ § 4 k.p.c.”

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano potrzebę wykładni: 1/ art. 31 § 2 i art. 37 ust. 1 pkt 4 k.r.o. w związku z art. 46 ust. 1 pkt 1 i art. 116 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach „pod kątem, czy istnieje dyspozycja ustawowa wymagająca zgody małżonka członka OFE celem skutecznego złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu państwa, a w konsekwencji złożenie wniosku o nabycie prawa do

emerytury wcześniejszej, jeżeli ubezpieczony pozostaje w małżeńskiej wspólnocie ustawowej rozciągającej się na prawo do środków w OFE”, 2/ art. 83 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych „w zakresie rozumienia elementu treściowego normy zobowiązującej do podjęcia decyzji w sprawie ustalenia ‘przebiegu ubezpieczenia’ oraz jego aplikacji w sprawie”. Ponadto, w sprawie występują istotne zagadnienie prawne „związane z istnieniem lub nieistnieniem: a) drogi sądowej w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych - w przedmiocie wydania decyzji ustalającej wielkość składek należnych z ZUS do OFE w ramach przebiegu ubezpieczenia, w trakcie którego zaszła nieważna czynność przekazania składek na dochody budżetu państwa i potrzeba dokonać jej restytucji, b) legitymacji prawnej do występowania o wydanie decyzji w zakresie przebiegu ubezpieczenia przez męża zmarłej ubezpieczonej, który pozostaje członkiem OFE”.

W ocenie skarżącego, „okoliczności związane z potwierdzaniem wysokości składek należnych do OFE są zaliczane do przebiegu ubezpieczenia mogą być ustalone autorytatywnie w drodze decyzji w sprawie przebiegu ubezpieczenia osoby, której składki były przekazywane do OFE, odbierane z OFE, przekazywane na dochody państwa, a w końcu pozostają tak jak w punkcie wyjścia przedmiotem zobowiązania ZUS względem OFE na podstawie art. 22 ust. 3 usus. (...). Decyzja ZUS o nabyciu prawa do emerytury przez B. K. nie może wywierać skutków prawnych nabycia prawa do emerytury, jak również przekazanie składki z ZUS do budżetu państwa nie może być uznane za definitywne, jeżeli uznać, że norma prawna wymaga uzyskania zgody męża na przekazanie środków z OFE na dochody budżetu państwa”. Zdaniem skarżącego, „w decyzji indywidualnej określającej przebieg ubezpieczenia możliwe jest ustalenie właściwych skutków prawnych braku zgody męża na przekazanie środków do OFE, czyli określenie na koncie ubezpieczonego wysokości składki należnej do przekazania do OFE wraz z odsetkami liczonymi jak odsetki ustawowe w sprawach cywilnoprawnych”.

Skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i „orzeczenie co do istoty sprawy przez zobowiązanie organu rentowego do wydania decyzji indywidualnej w sprawie przebiegu ubezpieczenia B. K. przez powiększenie zapisu składek należnych do OFE o sumy przekazane na rzecz Skarbu Państwa oraz ustalenie terminu realizacji zobowiązania ZUS względem ING OFE w terminie 14

dni od wydania orzeczenia”, a także zasądzenie od organu rentowego na rzecz skarżącego kwoty kosztów procesu za wszystkie instancje oraz za postępowanie przed Sądem Najwyższym, albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za wszystkie instancje oraz za postępowanie przed Sądem Najwyższym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest bezzasadna. Oczywiście chybiony był zarzut beczynności organu rentowego w sprawie niewydania decyzji o przebiegu ubezpieczeń jego zmarłej żony. Tymczasem w odpowiedzi na żądanie wnioskodawcy przywrócenia członkostwa „jego zmarłej żony” w OFE oraz „odwrotne” zwrócenie OFE środków zgromadzonych w otwartym funduszu emerytalnym, które jego żona przekazała za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa (art. 46 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach) OFE, pozwany organ rentowy w toku korespondencji z pełnomocnikiem skarżącego wystarczająco wyjaśniał, że z „przebiegu ubezpieczeń” wynikała okoliczność oczywiście znana skarżącemu, bo jego żona korzystała ze statusu prawnego emerytki wobec ustalenia jej prawa do emerytury na jej wniosek emerytalny. Pozytywne rozpoznanie tego wniosku było ustawowo uzależnione od przekazania przez żonę skarżącego środków zgromadzonych przez nią w otwartym funduszu emerytalnym, które przekazała za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa (art. 46 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach). W takiej sytuacji decyzja w sprawie indywidualnej żony skarżącego dotyczącej jej przebiegu ubezpieczeń w rozumieniu art. 83 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych była oczywiście potwierdzona jej statusem prawnym emerytki w związku i z tytułu ustalenia jej prawa do emerytury decyzją organu rentowego z dnia 30 września 2008 r.

Ustawowo wymagana i wykonana dyspozycja żony skarżącego, która przekazała środki zgromadzonych przez nią w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa (art. 46 ust. 1 pkt 1 ustawy o

emeryturach i rentach), ewidentnie nie kwalifikuje się jako „darowizna na dochody budżetu państwa”, ponieważ ustawowy warunek przekazania tych środków nastąpił w zamian za ustalenie prawa do emerytury, a zatem nie jest objęty umową prawa cywilnego ani tytułem darmym „darowizny”, skoro żona skarżącego nabyła prawo do emerytury, której wypłatę zawieszono w związku z nierozwiązaniem stosunku pracy. Wprawdzie środki te stanowią przedmiot małżeńskiej wspólności majątkowej (art. 31 § 2 pkt 3 k.r.o.), ale ich przekazanie w szczególnym trybie prawa ubezpieczeń społecznych i w konkretnym celu ustalenia prawa do emerytury (art. 46 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach), nie wymaga zgody drugiego małżonka (art. 37 § 1 pkt 1-4 k.r.o. *a contrario*). Oznacza to, że skarżący małżonek zmarłej emerytki, której ustalono prawo do emerytury uwarunkowane jej wnioskiem o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, nie może takiego wniosku „wycofać” po ustaleniu prawa do emerytury ani żądać przywrócenia członkostwa zmarłej emerytki w OFE, ani „zwrotnego” przekazania („na dzień poprzedzający datę jej śmierci”) tych środków wcześniej przekazanych z OFE, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Skarżący nie ma interesu prawnego „wynikającego z dziedziczenia” ani innego tytułu do wydania decyzji o innym przebiegu ubezpieczeń niż potwierdzająca znany skarżącemu status emerytki jego małżonki, której organ rentowy ustalił prawo do emerytury (art. 46 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 83 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych).

Istotne jest to, że w myśl art. 111a ust. 1 pkt 1-2 ustawy o OFE środki zgromadzone na rachunku członka otwartego funduszu są przekazywane przez ten fundusz, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na dochody budżetu państwa tylko i dopiero wtedy, gdy właściwy organ emerytalny zawiadomi OFE o ustaleniu członkowi otwartego funduszu prawa do emerytury, uwarunkowanego od dyspozycji osoby ubiegającej się o ustalenie uprawnień emerytalnych przekazania takich środków na dochody budżetu państwa (art. 46 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach). Z dniem prawomocnego ustalenia prawa do emerytury umowa z otwartym funduszem staje się nieważna z mocy prawa (art. 111a ust. 2 tej ustawy). W konsekwencji oczywiście bezpodstawna była

próba „cofnięcia” przez skarżącego zrealizowanego wniosku jego żony, której organ rentowy ustalił prawo do emerytury w związku z jej suwerenną (wnioskiem) dyspozycją przekazania środków zgromadzonych na jej rachunku członka otwartego funduszu emerytalnego przez ten fundusz, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na dochody budżetu państwa, która nie wymagała zgody drugiego małżonka (skarżącego). W konsekwencji prawnie i racjonalnie bezpodstawny okazał się zarzut „nieważności” zrealizowanych w zamian za ustalenie prawa do emerytury dyspozycji żony skarżącego (art. 82 k.c.) sformułowany wobec legalnego wniosku emerytalnego oraz autonomicznych i skutecznych dyspozycji jego żony przekazania środków zgromadzonych na rachunku żony skarżącego w otwartym funduszu emerytalnym fundusz, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, na dochody budżetu państwa - w zamian za ustalenie prawa do emerytury, którą żona skarżącego mogłaby pobierać, gdyby ustało jej zatrudnienie po nabyciu uprawnień emerytalnych, a nawet następnie okresowo bez przerywania tego zatrudnienia na podstawie „ówczesnie uchylonego art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach”.

Powyższe oznacza, że nie ma podstaw prawnych cofnięcia wniosku emerytalnego żony skarżącego po ustaleniu jej emerytury (art. 116 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach) w zamiarze uzyskania przez skarżącego wypłaty transferowej połowy środków wcześniej zgromadzonych na rachunku zmarłej małżonki w otwartym funduszu emerytalnym, ponieważ po ustaleniu prawa do emerytury umowa z otwartym funduszem emerytalnym stała się nieważna z mocy prawa (art. 111a ust. 2b w związku z art. 131 ust. 1 *a contrario* ustawy o OFE), bądź z zamiarem dochodzenia od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub od Skarbu Państwa zrekompensowania połowy równowartości tych już niezgromadzonych środków, które zostały legalnie i skutecznie przekazane na dochody budżetu państwa w związku z ustaleniem prawa do emerytury żonie skarżącego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy wyrokował jak w sentencji w zgodzie z art. 398¹⁴ k.p.c.

